

ERRIT KULDKEPP: Me saame homme alati olla paremad kui täna

JAAN LUKAS

Errit Kuldkepp pälvis ühena 28-st Eestimaa inimesest kodanikujulguse aumärgi. Vaprad teod eeldavad tavaliselt nii heal tasemel vaimset kui ka füüsilist pagasit. Sellised omadused on endale lapsepõlvest kaasa saanud ja neid hiljem treenides arendanud pärnulanna Errit Kuldkepp. Ta takistas varast näppamast talutoodete müüja rahakarpi ja pidas kurikaela kinni kuni kaasinimeste appitulemiseni ja korraakitsjate kohalejõudmiseni.

Südame ja entusiasmiga võtab Errit Kuldkepp ka oma tööd Pärnu haigla turundusjuhina. Kogemusi ja emotsioone on ta kogunud töötades Ameerika Ühendriikides lapsehoidjana, Malta vabatahtlikuna ning läbi paljude teiste huvitavate ja tugevat eneseteostust nõudvate ettevõtmiste.

Ajame juttu hommikul. Kuidas magasin ja kui tugev teil uni on? Kas juhtumit vargaga vahel ka unes näete?

Ma magan väga hästi. Une nägusid või luupainajaid sellest kurjategijast ma küll näinud pole.

Kas saite juba lapsepõlvest kaasa soovi sekkuda, kui kellelegi liiga tehakse?

Tõenäoliselt olen need omadused ka verrega kaasa saanud. Ma olen kasvanud südamesoojuse ja hoolitsusega peres, kus kasvasin ka põhimõtte järgi, et ülekohut nähes tuleks selle peatamiseks sekkuda. Pealegi elasin viieteistaastasena läbi juhtumi, kus olin ohtlikus olukorras, kuid keegi ei sekkunud. Siis otsustasin, et kui keegi vajab abi ning mina saan aidata, siis ma kindlasti teen seda.

Palun rääkige kunagi toimunud täpsemalt?

Sõitsin Pärnu linnaliinibussis ja üks naisterahvas ründas mind täiesti ootamatult rusikaga selja tagant. Rusikahoop oli väga tugev. Ta söimas mind valimatute sõnadega ja ütles, et ma olen süüdi kõikides tema elu õnnetustes. Püüdsin talle seletada, et ma ei tunnegi teda ja keerasin selja. Siis sain aga ühe hoobi veel. Tegelikult oli sellel naisel midagi vaimse tervisega korrast ära ja ta oli parajasti oma ema vastutusel psühhiaatrikliinikust väljas. Juhtum jättis minusse tugeva haava. Järgmised 3 aastat ei meeldinud mulle, kui mul keegi selja taga oli.

Appi minemine eeldab vaimset ja füüsilist tugevust. Mida olete selle saavutamiseks teinud?

Mulle on meeldinud sportida. Olen tundnud ja arvestanud, et keha on ikka liikumiseks, mitte istumiseks. Selleks, et su keha sind alt ei vea, pead

midagi tegema. Väga palju aga algab ja sõltub ka peast. Sellest teadusaamiseks olen lugenud ja loen väga palju raamatuid – mõttemaailmast ja selle toimimisest. Need on eneseabi õpikud, käitumisraamatud, raamatud psühholoogiast, mis käsitlevad valdkonda ka teaduslikust aspektist. Pean oluliseks ka empaatiavõimet, tolerantsi ja oskust andestada.

Andestamine on väga oluline! Kui me ei andesta, siis kanname vastavat koormat endaga kaasas ja teeme endale liiga. Nii võime jõuda olukorda, kust me ei pruugi suuta ise välja tulla. Elus juhtub nii negatiivset kui ka positiivset, kuid olulise väärtusega on see, millele sa rohkem keskendud.

Räägime vahepeal taas “vargapidurdamisest” Pärnu linnas. Nõudis see olukord sekundi pealt reageerimist?

Tarvis oli tõesti kiiret reaktsiooni. Kuna müüjat ei olnud, vaatas varas, et läheduses on vaid üks naine ja haaras kiiresti rahakassa ja tahtis sellega ära minna. Ma võtsin kinni tema jalgrattaraamist, et takistada tema ärasõitu. See eeldas ka füüsilist jõudu. Hakkasin kaasinimesi appi kutsuma ja peagi tuldi.

Kui tugev võis füüsiliselt varas olla?

Täpselt ei oska öelda, sest ta oli jalgrattal. Arvan, et tegemist oli umbes 170-175 cm pikkuse kolmekümnendates aastates mehega.

Kas ta püüdis teid ka rünnata?

Ei. See võinuks aga juhtuda, sest politseis tunnistusi andes kuulsin, et vargal oli taskus pipragaas ja ehk midagi veel. Muide, oma tunnistustes ütles ta, et teda ründas naisterahvas! Üsna ebaseadlik tunne oli ka siis, kui olin koos selle mehega turvameeste ruumis silm-silma vastu.

Milliseid mõtteid ja tundeid tõi kaasa kodanikujulguse aumärgiga tunnustamine?

Paar nädalat tagasi helistati mulle Lääne Prefektuurist. Mõtlesin, et mis nüüd juhtunud on!? Politseist aga öeldi, et mind on esitatud üheks kandidaadiks kodanikujulguse aumärgi saamiseks. Pärnu OTT-i

Errit Kuldkepp vabatahtlikuna Gozo villas.

Foto erakogust

turustamisprojekti (otse tootjalt tarbijale) koosoleku ajal tuli mulle kõne Justiitsministeeriumist, milles teatati, et pälvingi aumärgi. Tallinnas teiste autasustatutega koos olles tajusin, kui palju ikka on meie ümber häid ja julgeid inimesi. See tunne on nii hinnaline ja suur, et ei taha ka südamesse ära mahtuda.

Kas oli võimalus üksteisele ka oma lugusid jutustada?

Selleks avanes võimalus. Eriti oluliseks pean aga seda, et enne tunnustamist loeti ette iga autasu saaja lugu.

Mida soovitate inimestele, kes sooviksid käituda sama ausameelselt ja julgelt kui teie, kuid tunnevad, et nad pole veel selleks valmis?

Kindlasti tasub ennast treenida nii vaimset kui ka füüsiliselt. Väga tähtis on aktiivne liikumine, samuti aga headus ja heatahtlikkuse rakendamine iseenda elus.

Kas olete käinud ka mõnel spetsiaalsel treeningul?

Olen käinud süvalihaste ja tantsutreeningul, õppinud jooget. Mulle meeldib väga läbi liikumise ja tantsu propageerida ka naiselikkust. Eriti toredata ka minu jaoks Latino Mix stiilis tantsud.

Olete põline pärnakas, omandanud siin gümnaasiumihariduse, õppinud Tartu Ülikooli Pärnu kolledžis turismi ja hotellindusettevõtlust bakalaureuse tasemel ning teenuste disaini ja juhtimist magistriõppes. Kuidas mõjub teile Pärnu aura?

Mulle meeldib Pärnu väga. Suurepärane on olla mere

ääres. Vaadates merd kaovad muremõtted. Tore on jalutada mere ääres, minna muuli lõppu ja seal tagasi tulla. Kui sa oled looduses, oled sellega ka ühenduses. Väga hea on see looduslik keskkond. Pärnu väärtuseks on ka silmapaistavalt suur hulk sümpaatseid inimesi. Neist mõnegi loomus tuleb avada läbi vestluste, küsimuste.

Kuidas mõtestate lahti ühe oma eriala – teenuste disaini?

See on väga mitmekülgne ja süvenemist eeldav valdkond. Toon ühe näite. Kui keegi midagi kingib, on oluline, mida ta kingib, kuidas ta seda teeb. Ka šokolaaditahvli võib mitmeti üle anda – kas lihtsalt niisama või sellega mõnda lugu rääkides.

Praegu töötate Pärnu haiglas. Kellena?

Ma olen turundusspetsialist. Minu ülesanne on tegelikult olla ka mainekujundaja. Pärnu haiglas on ka taastusravi ja heaolukeskus – väga rikkalik kompleksi meie haigla küljes. Meie haigla on ka inimestele, kes pole haiged, kuid tahavad veelgi oma tervist tugevdada, sellele toonust juurde anda. Taastus- ja heaolukeskuses on võimlemis- ja tantsutreeningud, siin tehakse erinevaid lõõgastusprotseduure. Taastusravi ja heaolukeskus valmis meil 2013. aastal. Hoone on väga hästi ehitatud ja ühendatud meie peamajaga. Keskuse teenuseid kasutavad ka meie stationaaris olevad patsiendid. Pärnus töötavad suurepärase arstid ja füsioterapeudid.

Kuidas olete ise rahul Pärnu haigla mainega ning konkurentsivõimega Tartu Ülikooli

Kliinikumi ja Tallinna haiglata suhtes?

Olen Pärnu haigla mainega väga rahul. Tartu ja Tallinna haiglatega ma aga võrdlusi konkurentsi mõttes ei tooks, sest tegemist on meie väga heade koostööpartneritega.

Küllap on teil iga tööpäev eriline. Mis ootab näiteks ees pärast meie intervjuud?

Jaa, nii see on. Täna (intervjuu toimus 10. novembril) sõlmatakse hematoloogia-alane koostöökokkulepe Põhja-Eesti regionaalhaigla.

Kuuldavasti olete seotud ka doonorlusega?

Hiljuti oli meil Pärnu haiglas Pärnumaa doonorite austamisüritus. Propageerime väga doonorlust. Olen ka ise doonor, mis mulle selgitustöös hästi kasuks tuleb.

Räägime huvitavast seigast teie elus – kuidas tekkis mõte minna Ameerika Ühendriikidesse lapsehoidjaks?

Pärast gümnaasiumi lõpetamist oli mul väga suur unistus minna Ameerika Ühendriikidesse lapsehoidjaks. Ma olin lapsehoidjaks Chicago lähistel. Paik, kus lapsi hoidsin, oli sellest suurlinnast kahekümne minuti rongisõidu kaugusel.

Kes ei teaks Jaak Joala poolt kuulsaks lauldud laulu “Isa oli mul politseimees Chicago”. Kui palju oli selles linnas märgata tänavakuritegevust?

Pigem nägin seal palju kodutuid. Kord tuli üks kodutu minu juurde ja küsis süüa. Ma andsin talle ära kõik mahlad ja võileivad, mis mul kaasas olid. Ma nii mäletan tema tänutunnet.

Mis kutsus vabatahtliku tööle Gozo saarele, mis on üks osa Malta riigi territooriumist?

Saatsin vabatahtlikuks kandideerimiseks oma CV.

Algul tuli vastus, et ma olen üle kvalifitseeritud. Palusin siis mitte oma CV-d vaadata. Siis asi muutus.

Vabatahtlikuna töötasin Gozo saarel ühes villas, kus tegin koristustöid, võtsin vastu ka külalisi. Gozo saar on ka paik, kus käin puhkamas ja oma akusid laadimas. See on minu jaoks nagu meditatsioon. Minu olemuse mõistmiseks on ehk hea teada ka minu juurtest. Olen vanaema poolt ukrainlanna. Ema pani mulle nimeks Errit. Nimi tuli sellest, et mu ema nimi on Rita ja isa nimi Ervin.

Olete seotud Pärnu OTT-iga. Millist talutoitu kõige rohkem hindate?

Kõik oleneb, mida keegi sööb. Mulle maitseb väga Sepa mahetalu külmjuust, mis sobib ka pannile panemiseks.

Mis on käesoleval aastal veel plaanis teha?

Palju huvitavaid tööalaseid projekte on haiglas. Koostöös Pärnu õpilasmajaga teeme mitmeid jõulukontserte. Advendiajal käivad lapsed esinemas nii meie haigla töötajatele kui ka patsientidele.

Mida soovite veel lõpetuseks öelda?

Kõik oleneb sellest, kuidas sa ellu suhtud, millisest vaatevinklist elu vaatad. Kui selleks on mustad prillid, näed asju negatiivselt – kui heledad prillid, siis positiivselt. Ja me saame homme alati olla paremad kui täna.